

таихме дъхъ. Изкъртенитъ дебели дъски се чупѣха и набиваха въ земята отъ побѣснѣлия слонъ.

Но когато той се приготи да нападне балкона, мина ми презъ ума, че можемъ да се спасимъ само съ бѣгство. Прошепнахъ това на моитъ съпътници и съ единъ скокъ се намѣрихъ на птеката, която водѣше къмъ гората и отъ тамъ къмъ течението на рѣката. Мигъ следъ това усѣтихъ, че Иумбо ме преследва. Азъ ускорихъ бѣгството си и можахъ да съблѣча и захвърля бѣлата си куртка на птеката. Това ми спаси живота. Чухъ, какъ той заби презъ нея жбитъ си въ земята, което го забави нѣколко мига.

Бѣхъ напредналъ вече къмъ гората, когато той започна на ново да ме преследва. Дрънкането на веригата издаваше мѣстото, кждето се намираше слонътъ. Започна една дива гонидба. Животното се опита на нѣколко пѣти да ми пресѣче пѣтя. Веригата го издаваше. Азъ изпразнихъ нѣколко пѣти пистолета си въ него, но безъ успѣхъ. Изгубихъ пѣтя и не знаяхъ въ коя посока се намираше спасителната рѣка. Не чувствувахъ вече краката си, а сърдцето ми биеше до пукване. Но страхътъ отъ смъртта надвиваше и азъ продължавахъ да бѣгамъ и да се крия изъ гжсталацитъ. Съ дрехи разкъсани на много мѣста, издрасканъ и нараненъ, азъ не се отчайвахъ. Спасението ми бѣше само въ хладнитъ води на рѣка Сребърна, гдето животното не би се решило така лесно да ме преследва. Колко време продължи това, и сега не мога си спомня.

Луната бѣ вече изгрѣла. Хубавата и богата тропическа гора сега ми се виждаше като адъ. Всѣки клонъ и всѣко палмово листо като че ли